

Phu Tu Tan Van

Báo ra hàng ngày

Đào-quân: 48 rue Vannier, Saigon
Điện thoại số 566

La Fontaine

Ở đời không ai mà làm cho vừa lòng cả thiên-hạ đặng.

GIẤY ĐOÀN-THẺ AI MUỐN BỨT RỜI?

TRUNG NAM BẮC MỘT NHÀ

Mấy tiếng: « Tam kỳ liên hiệp » Trung-Nam-Bắc một nhà, « nhiều điều phải lấy giáo-giương, người trong một nước phải thương nhau cùng » bấy giờ còn có ý nghĩa gì nữa chăng?

Độc-giã thấy tôi hỏi câu này e phải ngạc-nhiên, vì mấy cái lý-tưởng ấy theo lẽ thời phải có ý nghĩa và có thiệt-hiện càng ngày càng sâu xa, càng bền chắc, chứ sao lại có người tỏ ý bi-quan như vậy?

Tôi sẽ đi đánh cái dấu hỏi trên đầu bài này, cũng vì nhiều cái cơ làm cho tôi phải do dự không biết có nên tin hay là nên nghi cái sự kết quả của các lý tưởng vừa kể trên kia.

Những cái cơ ấy, nếu kể ra phải làm công-phu, phí ngày giờ, mà rồi cuộc lại cũng không làm cho sự thông nhứt của dân-tộc ta tiến-bộ chút nào.

Vậy tôi xin không kể đến việc này nữa, xin để nói đến đại-thể của vấn-đề này mà thôi.

Hồi-tưởng hai mươi năm về trước, tôi thấy quốc-dân tư-ranh đất Trung-buê đến mỗi Ca-wau, từ bãi biển Trung-buê qua rạch nước-Xiêm, rồi rải chia phần nhau ra từng mớ một. Người Nam coi người Bắc là kẻ là người đàng, người Bắc coi người Trung như kẻ thù địch! Hai mươi năm về trước bài tiếng đoàn thể là ai nói đến, mong gì có kết-thiệp-bàn? Từ hai mươi năm trở lại đây, xem đường như thời-cuộc và hoàn-cảnh tự-phong-rào Âu Mỹ xó xít quốc-dân ta vào cái thời-kỳ thi-ết-ri, những sự hoạn-nạn xảy ra luôn mấy lúc, làm cho dân ta lo sợ công nhiều, vậy nên mới có thấy co-quan này, đoàn-thể họ lập ra để họ bảo vệ quốc-dân hiệp-nhất.

Nhưng, lửa rơm mau lụi... Việc gì xương ra mà không đeo theo cổ-động thời thì ai nhớ đến mà thi-hành. Sự này tôi chỉ do cái kinh-nghiệm riêng của tôi mà luận vậy. Cái ý-tưởng tốt đẹp như việc lập đoàn thể tam-kỳ, nếu trong xã-hội ta không có ai thi-ết-hành cho tập-lực, cái kết-quả chưa biết ra cách rõ ràng, thời bấy giờ vậy mà chủ-co-hội, tốt hơn là làm cho nó phải bị cái trở-lực nào đó ngăn đường tiến-bộ của nó.

Trong lúc chúng ta cần đến

sự thương yêu đùm bọc lấy nhau, trong khi sự giầy đoàn-thể cần có người xe cho sáng, quán cho chọi, mà nếu có kẻ nào vì ngu-ảo, vì tư-lợi, vì háo-hu danh, vì tánh bèn-yếu, nói ra hoặc làm ra những tiếng, những việc có thể hại đến cái tương-lai của cuộc hiệp nhứt trong nước, thời kẻ ấy là người thù của quốc-dân. Đối với kẻ ấy, pháp luật hiện-thời không làm gì nó được, chờ cái phẫn-động-lực của quốc-dân há không trừ khử nó hay sao?

Hỡi ôi! Cái phẫn-động lực ấy vẫn mạnh mẽ, vẫn có

(Coi tiếp bên trong tu)

Mãn-châu quốc muốn sanh sự

Bộ Ngoại-giao Anh cho hay rằng có tiếng đồn Mãn-châu-quốc đã triệt lại các số liên-thấu của số Thượ g-chánh ở Đài-loan, nhưng bộ Ngoại-giao chưa được tin công nhân cái lời đồn ấy là thật.

Bộ còn nói thêm rằng nếu cái tin ấy mà có thiệt thời chánh-phủ Anh sẽ can-thiệp lập tức.

Không khéo lại có việc lôi-thối.

Bắt được ba đảng-viên của Việt-Nam Quốc-Dân-Đảng

Quan tỉnh ở phủ Tư-sơn (Bắc-kỳ) mới vì bắt được ba đảng-viên trong yếu của Việt-Nam Quốc-Dân-Đảng, trước kia là họ của của đảng-trưởng Nguyễn-thái-Học (bị xử chém năm kia).

Ba vị này làm đầu chỉ bộ của Việt-Nam-Quốc-Dân-Đảng ở Tư-sơn.

Ứng-tỉnh Vệ trở lại Nam-kinh để gặp Phùng-ngọc-Tường

Ứng-tỉnh-Vệ, chủ-tịch ban Chấp-hành ủy-viên của chánh-phủ Trung-uơng ở Nam-kinh, đã từ Bắc-bình qua Nam-kinh để gặp một Phùng-ngọc-Tường bản tinh quân-sự.

Còn Tổng-từ-Vân, Tổng-trưởng bộ Tài-chánh còn lưu lại Bắc-kinh để bàn luận lý-lại.

TIN TỨC NĂM CHÂU

PHÁP.— (23-6-32)
Hạ nghị-viện đã bầu các ban ủy-viên

Chủ-tịch ban Tài-chánh: ông Maloy (Dân chủ xã-hội)
Chủ-tịch ban Ngoại-giao: ông François Albert (Dân-chủ xã-hội)
Chủ-tịch ban Canh-nông: ông Comptre Morel (Xã-hội)
Chủ-tịch ban Tao-tác: ông Alexandre Varenne (Xã-hội)
Chủ-tịch ban Lao-công: ông Louis Gros (Xã-hội)
Chủ-tịch ban Châu-cấp lao-động: ông Fiez (Xã-hội)
Chủ-tịch ba Thuộc-địa: ông Roux Freysineng (Công-hòa tá-đả-g)

Lần bổ thêm kỳ thứ ba ông Taillinger và Roux Freysineng được bằng tiếng thăm, nhưng vì ông Freysineng lớn tuổi hơn ông Taillinger nên được chọn cử.

Ban tài-chánh muốn biết tình hình tài chánh

Ông Mandel có xin ban Tài-chánh mới bộ Tài-chánh và Công-nho tính số ngân-sách của nước Pháp và đem trình cho ban Tài-chánh biết cái tình hình của lý-tài trong nước.

LAUSANNE

Đức-Quốc xin hủy nợ vì không có thể trả nợ

Phái-bộ Đại-biêu Đức xin quyết với các nước đồng-minh hủy hủy tất số nợ bởi thường và Đức thủ thiếp rằng tình hình tài-chánh của Đức ngày ngặt lắm, không làm sao trả món nợ ấy được. Đức lại nói rằng

nếu bây giờ giúp cho Đức thời Đức sẽ sẵn lòng ký hiệp ước chánh-trị với Pháp và sẽ ký hiệp ước giữa công-nghệ nước Pháp và Đức và ký tên từ hiệp ước mới về cuộc thương-mại của hai-chánh-phủ.

Pháp khảng cự không chịu

Mấy ông Đại-biêu Pháp trình từ khảng-cự giữa hội-nghị, bác cái lời thỉnh-cầu hủy nợ bởi thường của Đức và nói rằng mấy năm nay, Pháp lấy lương rộng và cũng vì sự hòa-bình của thế-giới, mà chịu nhượng Đức rất nhiều, nay không có thể nói không trả nợ ấy mà được. Và lại các nước đồng-minh nhóm nhau lần này chủ ý giải-quyết các vấn-đề-quanh hệ đến cuộc lý-tài khủng-hoàng trong thế-giới, vậy thời không phải hủy cái món nợ bởi-thường này mà sự khủng-hoàng sẽ giảm bớt.

Nếu muốn cho tiền bạc lưu thông giữa các nước, thời trước hết phải giải sự tin-nhiệm giữa thế-giới đã. Có tin-nhiệm nhau, mới có thể cho nhau vay mượn, cuộc thương-mại kỹ-nghệ mới có cơ thành-hành.

Còn như muốn chấn-chỉnh cuộc diện Âu-châu lại, thời cần phải lo sắp đặt việc bởi-thường.

Ko-nhệch của Pháp có hai khoản

Khoản thứ nhất. — Trong một hoặc hai năm, nước Đức phải trả số tiền nào về khoản bởi thường, nhưng được phép dùng vật liệu mà trả thay cho số bạc. Huê-ký cũng phải

lãng lọng chịu nhận như Pháp vậy mới được.

Khoản thứ hai. — Chúng nào tình-hình tài-chánh trở lại vững chắc như xưa, thời nước Đức cũng đủ sức trả nợ. Lúc ấy nước Đức và nước Pháp sẽ định số tiền Đức phải trả là bao nhiêu và phải làm theo thể lệ nào, vì dụ như nước Đức sẽ hùn hiệp với các số công-nghệ hoặc các số hóa-xa.

Những số tiền Đức sẽ trả như vậy, Pháp sẽ xuất ra hai phần ba mà đóng cho Huê-ký đóng trả nợ chiến-tranh, còn một phần ba thời chia cho các nước Âu-châu tùy theo số đã định tại hội-nghị Spa.

GENÈVE

Tại hội-nghị giảm binh ông Hoover tỏ ý kiến của Huê-ký

Tại phiên-nhóm công-khai của hội-nghị giảm-binh ở Genève, ông Đại-biêu Gibson có đọc lời tuyên-bố của ông Hoover trong ấy có các khoản kể ra như sau này:

Tuần hành thời hiệp-ước Briand và Kellog.

Giảm bớt các cơ-khi công-phá và thêm các cơ-khi phòng-thủ.

Sự giảm-binh bị phải tùy theo sự tăng binh bị, nghĩa là, nếu các nước tăng lên mãi thời phải do số tăng đó mà liệu số giảm.

Còn về lục-quân, thời ông Hoover muốn nói nước có một đạo-quân phòng-thủ mà số

(Coi tiếp bên trong tu)

CHUYỆN LÔI-THỜI Ở GIỮA ÔNG ĐỐC-TO TRINH VÀ CỰU-CHIẾN-SĨ PHÁP

Trong số báo ra hôm thứ ba 21 Jun mới rồi, Bồn-báo có theo tin của một bạn đồng-nghiệp Langsa mà lược-thuật chuyện hội Cựu-chiến-sĩ Langsa ở Nam-kỳ cắt vấn ông Đốc-tô Lê-quang-Trình về mấy lời tỏ cáo của quan chương-ly Dupré đã nói ra giữa tòa trong khi xử vụ án Ambrosi, là một vụ án mà hồi đó các báo Tây Nam đều có thuật rõ.

Không cần phải nói, tướng ai cũng hiểu rằng khi đăng cái tin ấy, Bồn-báo chỉ đứng về phương diện thông tin vậy thôi, chứ tuyệt-nhiên chẳng hề có chỗ dụng tâm gì khác. Cái bụng vô-tư của Bồn-báo đã biểu-lộ ra nơi câu thông nói rằng « để ngày mai chúng tôi sẽ đăng những câu trả lời của ông Đốc-tô Trinh với hội Cựu-chiến-sĩ. Bởi lẽ ấy nên hôm nay chúng tôi rất sẵn lòng lược-dịch nguyên-văn của bức thư trả lời sau đây mà chính ông Đốc-tô Trinh đã gửi cho quan năm Séc, là Hội-trưởng hội Cựu-chiến-sĩ người Pháp ở Namkỳ.

Đại-ý ông Đốc-tô Lê-quang-Trình nói như vậy:

Thưa ông Hội-trưởng.

« Trả lời cho bức thư của ông ngày 9 Jun mới đây, tôi xin thưa ông hay rằng tôi vào sẵn lòng đi đến để biện-bach với ban trị-sự của hội Cựu-chiến-sĩ về cái bản quyết-nghị (motion) mà hội đã chuẩn y để trục-xuất tôi, sau khi tôi mới xuống tàu hai ngày để đi qua Pháp.

Tuy nhiên, trước khi đi dự hội, tôi muốn xin ông cho phép tôi hỏi qua ông một điều này. Theo như lời ông đã nói trong thư, thì e có nhiều bạn cựu-chiến-sĩ vì thấy những bài đăng trên các báo thì trong bụng phải sanh ra sự nghi ngờ nên muốn mời tôi đến

Trong nghị-trưởng Pháp

Cái tài hùng biện của ông HERRIOT

Ở các nước theo chánh-thể đại-nghị, thì các nhà chánh-trị cần nhất phải nói giỏi. Điều người có tài cai-trị, có khiếu văn chương đến tới bực mà ngôn bất xuất khẩu thì cũng không bao giờ trở nên nhà chánh-trị có tiếng được. Vì vậy nên hết thấy lãnh-vu các đảng đều là những ông có ba tiếng lời hơn đời.

Ông Herriot

Nước Pháp, trong các ông nổi tiếng về tài v khéo nói s ta nên kể ông Herriot.

(Coi tiếp bên trong tu)

đặng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng. Thưa ông, trong khi tin theo những bài đăng ở các báo về phe nghịch của tôi đó, chắc hẳn mấy bạn cựu-chiến-sĩ kia họ không hề đâu rằng số dĩ có nhiều tờ báo ở đây đã đồng lòng bẻ nhau mà công kích tôi đặng làm tổn hại danh giá của tôi về đời công và đời tư nữa, số dĩ họ làm như vậy là chẳng qua vì họ có nhảm những cái mục-dịch về chánh-trị kia kia. Cứ nghiệm một điều này, là họ đã nhảm ngay lúc tôi đương vắng mặt ở Saigon, không hề nào vụng về cho tôi đặng, mà họ ả ó om sòm, nội bấy nhiêu đó cũng đủ thấy rằng bọn họ đã cố ý đồng-tâm hiệp-lực để làm hại tôi.

Song lẽ, vì trọng chơn-ly, tôi phải tuyên-ngôn rằng riêng về phần hội Cựu-chiến-sĩ của ông, thì cái cách xử-sự thiệt là hiệp-pháp, bởi vì trước khi quyết-định, hội vẫn chờ đợi cho tôi ở bên Pháp về đặng mà đối-nại đã.

Ngay khi còn ở bên Pháp, tôi cũng đã nhận được thư của ông hỏi rằng đời tôi mấy lời mà các báo nói rằng quan chương-ly đã tuyên-ngôn ở giữa tòa Đại-bình đó, tôi định

Trước ngọn đèn xanh...

Vậy mới thiệt là người Pháp!

At nói sao thì nói, chờ bao giờ tôi cũng đến tin rằng trong hàng quan-ly người Pháp ở nước ta, cũng có người có lòng nhân-đạo, công-bình, coi ta cũng như đồng-bào của họ, nếu có thể giúp đỡ được ta, họ giúp; nếu có thể bình vực được ta, họ bình; nếu có thể chăm chổ được ta trong khi có sự lo lắng, họ cũng sẽ chăm chổ cho ta vậy. Người ta nói những ông quan như vậy mới thiệt là người Pháp!

Hôm 18 Mai mới rồi, có một người dân-bà ta nghèo khổ, mở cửa lều để bán kiếm lời nuôi con, rải bụi giải đến hàng quán chính của Tây-ninh là M. Pignol, có ông chủ-sự ở Thượng-chánh Tây-ninh đến làm chứng nữa.

Đặt được quả tang, và lịch kỷ cũng thủ thủ rằng mình mở cửa lều nuôi con, thế thì để cho tôi lên án thôi. Quan chánh-tòa đọc điều luật cho chị kia nghe rồi, bồng ông chủ-sự Tây-ninh, là người có cái trách-nhiệm phải bình vực quyền-lợi cho số Thượng-chánh mà buổi lễ kỷ này, ông bên đứng đặng, chẳng những không buộc tội chị mà buổi lễ kỷ này, mà lại kể hết cái tình hình nghèo nàn rách rưới của chị ra như vậy:

« Nó nghèo quá, tôi có 3 đứa con còn nhỏ dại nữa. Nếu quan lớn bồng lòng, xin phạt nó 15 đồng bạc là đủ. Quan chánh-tòa gọi đầu. Số là nghe thấy thông-nguyên cái nghĩa lợi, chị mở miệng nói, mừng đến chảy nước mắt, mà những người ngồi coi tòa xử, ai cũng nở nụ cười khen cái lòng từ-tử của ông chủ-sự và độ lượng khoan hồng của quan chánh-tòa Tây-ninh số này.

Cái tin này, báo Tribune-Indochinoise của ông Nguyễn Phan-Lang ở Saigon đã đăng ra trước, rồi tờ Tân-nam Nouvveau của ông Nguyễn-Đình-Tỉnh ở Hanoi, trích đăng ra sau, may thì đến đem lên tờ báo này để Hiệp hội hai bạn đồng-nghiệp Bắc Nam mới đăng nữa: 2 kỳ này mới thiệt là người Pháp!

TRUONG-CACM

BÔNG-DƯƠNG THỜI-SỰ

SAIGON

Ba trận đấu cầu rất kịch liệt

Hội Cường-hoa là hội đại-biêu Trung-hoa sẽ đấu với: Hội Khánh-hội sport bừa Vendredi 24 Jun 1932.

Giám cuộc: M. Michaud.

Hội Victoria Sportive bừa Samedi 25 Jun 1932.

Giám cuộc: M. Walter.

Hội Etoile de Giadinh bừa Dimanche 26 Jun 1932.

Giám cuộc: Mr. Daillan.

Chiến tượng của hội Cường-hoa:

Trần-tích-Bôi; Mach-Tô; Lê-đức-Đạt; Lê-Quốc-Chiến; Huỳnh-thoại-Hoa; Lâm-ngọc-Anh; Trịnh-liêu-Kouong; Lý-huệ-Quan (em của Lý-huệ-Đường); Lý-ngĩa-Thần; Tô-cầm-Tuấn (Đội trưởng); Trần-quang-Điệp.

Có tám chiến tướng đại tài phụ nữa (Hải reserves).

CAI-LẬY

Trên 1.000 người đi bộ từ Phú-quê đến Cai-lậy

Bữa 19 Jun vừa rồi, có một số dân phu Bắc-kỳ lời chứng 1.200 người đến tại chợ Cai-lậy mà tạm trú vài ngày. Thấy lạ hỏi kỹ ra thì mới hay đám dân phu Bắc-kỳ kỳ là người có đạo Thiên-chúa, ba năm nay theo người vào miền Nam làm lộ, khai phá đất trung khản cho một ông Cha cả ở tại Phú-quê.

Rong rã ba năm trời, kể xa xa, người là vợ, quyết lòng

Xét nhà báo Eveil Economique ở Hanoi

Hồi 3 giờ chiều thứ bảy, 18 Jun, quan Biện-ly Berthel cũng đi với một ông Luc-sy, một ông Cò và vị thanh-tra mới-tham đến xét nhà báo Eveil Economique và nhà tư của ông Cucherousset là chủ-nhiệm của tờ báo ấy nữa. Quan Biện-ly Berthel, trước khi vào lục xét, có tỏ cho M. Cucherousset biết rằng ông bị can về tội hoa trữ giấy tờ nói về vụ cái cá-lao Paracels, mà một viên quan đa sang đẹp của Chánh-phủ rồi đưa cho ông dùng làm tài-liệu để viết bài nói về việc ấy.

Quan Biện-ly xét lấy hết thấy 90 tờ giấy, rồi về, còn ông Cucherousset vẫn được thông thả như thường, chừng nào Tòa đòi mới đến hầu. Ông có cho hội Báo-giới ở Hanoi và Saigon hay tin ấy và bữa nay đây hội Báo-giới Hanoi sẽ nhóm lại để bàn tình coi phải bình vực ông Cucherousset cách nào.

CANTHO

Sẽ có cuộc chọn cử Bang-biện Phó-tổng

Tỉnh Càn-thơ năm nay nghe ra quan chủ tỉnh muốn chọn thêm một tổng lớn, một chức Bang-biện hay là Sung-biện Phó-tổng, đặng phụ giúp với thầy Cai-tổng và Bang-biện lo việc thuế vụ cũng trật tự trong tỉnh An-trường, đã có chín vị hương chức ra mặt như sau đây:

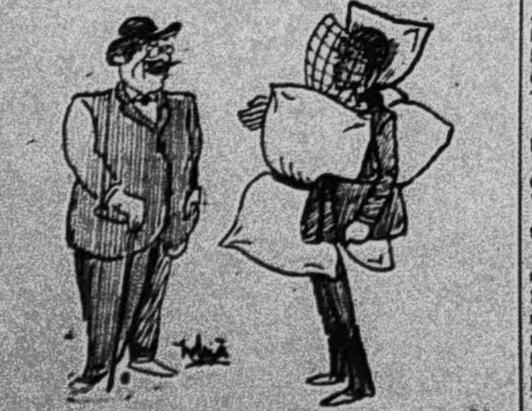
Làng Mỹ-thoại: MM. Huỳnh-vân-Thần, cựu hương-thần; Châu-vân-Tâu cựu hương-thần; Làng Mỹ-hòa: M. Ng-kim-Ngân cựu xã-trưởng;

Làng Tân-quới: M. Hà-bửu-Kiến hương-chủ;

Làng Tân-lược: M. Biện-vân-Trình hương-sư;

Làng Phong-bóa: MM. Võ-vân-Giác hương-giáo; Nguyễn-vân-Ninh cựu hương-quan;

(Coi tiếp bên trong tu)

— Anh đi đâu mà bỏ gói cũng mình và che lưới trên mặt, vậy anh Hai?

— À, chủ mi lời đến đời tiền của một anh ở-sĩ, nên phải đi phòng trước hay hơn.

ĐÔNG-DƯƠNG THỜI-SỰ

(Tiếp theo trường nhật)

Trần-an-Phu cựu xã-tướng; Thái-vào-Quân tướng bộ.

THANH-HÓA

Phụ-nữ cứu-tử Lạc-thiện hội Thanh-hóa, giúp nạn dân miền nam Trung-kỳ.

Hội Phụ-nữ Lạc-thiện Thanh-hóa lập ra mục-dịch để bảo-trợ các cuộc làm phước và cấp cứu những người cực khổ bằng cách phát tiền hoặc phát vật.

Nay hội lại mới mở thêm cuộc lạc-quyên trong hàng phụ-nữ trong tỉnh được một món tiền tổng cộng là 150\$, thành ra trước sau tính được tất cả là: 100\$ + 41 + 161 = 302\$ hiện đã nhờ qua sự Thanh-hóa chuyển giao giúp đồng-bào bị nạn.

Hội-đồng Tri-sự lại cáo Chánh-hội-trưởng: Madame Tống-Độc Phó-hội-trưởng: Madame Bô-Chanh Thư-ký kiêm thủ-quy: Madame Sarrazay.

HANOI

Chết hay sống? Mới rồi có mấy bạn đồng-nghiệp ở Saigon đăng tin rằng M. Lê-tân-liệp, thầy tuồng và kép hát gánh Phước-cương, đã uống a-phien mà chết tại Hà-nội rồi. Cái tin ấy làm cho có nhiều người quen biết với M. Tiếp và gánh hát Phước-cương lấy làm thương hại cho M. Tiếp lắm.

Hôm nay tiếp đăng báo Tân-thiếu-niên ở Hanoi đề ngày 16 Juin 1932 gợi vào có đăng tin ấy như vậy: «Cậu Lê-tân-liệp, người Namky, qua Hà-nội, không hiểu vì duyên cơ gì, hóa a-phien với đám thanh uồng đũa tự từ tại căn phố nhà trọ (Indentite) cũ. Có người biết đã chở qua vào nhà thương cấp cứu, may chưa đến nỗi nào.»

Cứ theo tin ban đầu, nghiệp ở Hanoi trên đây, thì hiện nay M. Lê-tân-liệp vẫn còn sống?

CAO-MIÊN

Vụ án cấp súng liên-thính ở đồn O-ma Một đũa trong bọn, bị bắt ở trên Nam-vang Độc giả còn nhớ năm 1929, có bọn gian nhân ban đêm vào kho súng ở đồn lính O-ma, phá cửa rồi ăn cắp 2 cây súng

liên thính và bị đàn rối trốn mất. Sau mấy tháng, ông có Campuchia đi tìm nã bọn cộng-sản, gặp được 2 cây súng trên Le-bê và 2 cây súng liên thính bị sét hư hỏng, bọn án cấp súng ấy bị bắt, duy sót có một người tên Bân-bân-Trương trốn đầu gối quỳ.

Hai lần liên nghe tin và trở về Tây-ninh thăm nhà, lính đồn bắt hết cả hai lần. Vì sợ nên bỏ Tây-ninh lên Nam-vang ở cho khuất.

Tháng 3 năm ngoái, có người thông tin cho sở mật-thăm hay rằng Bân-bân-Trương trốn tại Sóc-nóc, lính đến vây bắt mà va cũng bị chôn thoát khỏi. Năm nay, nghe tin và ở Samrong, lính mật-thăm lên đề do hỏi trọn một tháng, đến thì năm tuần rồi, lính làng ở Sóc-nóc lập thế bắt được Bân-bân-Trương trong lúc va rổ ban đêm. Xét trong nhà có 1 cây súng trên Level và 33 cái bi đạn!

Thùng thơ Phụ nữ

Cùng anh T. V. Thịnh, Sadec

Chữ «còn» và chữ «vội» của anh nhắc cho tôi đó, thật đáng làm. Tôi lộn thiệt, bởi vì tôi bán nhiều công việc, viết gấp đưa gấp, sau khi ra rồi mới thấy, nhưng nghĩ chắc độc-giả cũng đã sửa gùm cho tôi rồi. Tôi rất cảm ơn anh bạn không quên tôi, đọc văn tôi rất kỹ, khiến cho tôi càng sốt sắng trong công việc làm của tôi hơn nữa.

Một lần chốt, tôi xin cảm ơn anh và chúc cho anh an hảo. VIÊN-HOÀNH

Một quyển tiểu-thuyết mà xưa nay trong rừng tiểu-thuyết Đông-Pháp không có cuốn nào tương đương là quyển: HAI NGÔI SAO AI-TÍNH

May khéo, cái đúng, giá rẻ là mấy cái đặc tánh của tiệm:

PHAN-BÁ-LƯƠNG 118, Rue Espagne, Saigon

CUỘC TRANH VÔ-DỊCH PING-PONG NAM-KỲ DO HAI HỘI XÉT-TÂY VÀ NAM TÔ-CHỨC

Hai hội xét-Tây và Nam có lời ngỏ cùng các tay chơi Ping-pong đàn-bà và đàn-ông biết rằng sẽ có tranh vô-dịch Ping-pong Nam-kỳ mở ở xét-Tây (vườn ông Trương).

Cuộc tranh này gồm có ba hạng: hai hạng (chú và nhi) để cho đàn-ông và một hạng để cho đàn-bà; có giải thưởng riêng khác nhau.

Những người muốn dự cuộc xin do nơi M. Triêu-vân-Yên số 96 đường Bonnard Saigon bay là M. Gressard, Gérant du Cercle Sportif Saigonnais và phải nhớ đề tên họ, chớ ở rõ ràng, kể từ ngày 1er Juillet đến 6 giờ chiều, 9 Juillet 1932 thì khóa số.

Chiều theo lệ, sẽ có cuộc bắt thăm nơi nhà M. Triêu-vân-Yên đúng 8 giờ sáng ngày thứ hai 11 Juillet 1932.

Hai độ để cho đàn-ông sẽ tranh theo thể-thức sau này:

Mấy độ đầu (éliminatoires) chơi trong 3 sets.

Mấy độ 1/4 finale, và 1/2 finale (chốt) chơi trong 5 sets trừ ra độ chốt thì chơi trong 7 sets.

Độ để cho đàn-bà thì tranh trong 3 sets, trừ ra độ chốt thì tranh trong 5 sets.

Ngày thứ bảy 16 Juillet thì khởi sự đánh.

Cuộc tranh vô-dịch này ngày thứ bảy thì 3 giờ chiều và 9 giờ tối khởi sự, ngày chẵn-nhật thì 8 giờ sáng và 9 giờ tối.

Tiền dự cuộc mỗi người là 1\$00; vì nhà không giới thiệu dự cuộc thì không ghi tên. Trong lúc tranh cuộc thì sẽ dùng bàn «Supra championnat» do ông-cop 1.

GIẢI THƯỞNG. - Hạng nhì đàn-ông một cái tượng đồng có chân dài cầm thước rất đẹp giá 500 quan. Hạng nhì đàn-bà một cái cúp bằng đồng rất đẹp.

Hạng đàn-bà một cái cúp bằng bạc rất tốt giá trên 500 quan.

Những giải thưởng hiện nay có chừng ở nhà buôn Nguyễn-vân-Trần số 96 đường Bonnard Saigon.

Tròn đã hai năm nay bị bắt lại

Lý-vân-Quế, là một tên ăn cướp đã chém giết, giết của nhiều người lắm, cách đây 2 năm tòa kêu án chung-thân khổ-sai.

Lúc lính đất Quế lên Saigon đặng giam vào khám lớn, thời Quế trốn được. Người hủ giữ Quế bị cách chức liên, còn Quế thời cao bay xa chạy.

Đã hai năm nay, Quế ở đâu không rõ. Tưởng trong 2 năm người ta đã «qua tên tuổi» của mình rồi, nên thung dung lên Saigon đi chơi, rồi gặp người lính kia nhìn mặt giống bình liền bắt đem về bắt. Xét cáo-cước thời qua Quế này với Quế bị án chung thân là một Quế, nên đã đem cho ở trong khám lớn rồi.

Hãy đọc Tiểu-thuyết: VÂY MỚI TÌNH! ở trường thứ tư.

ĐÀN BÀ VỚI VIỆC NƯỚC

Một người thiếu-phụ vì việc báo thù chông mà hiến thân cho nước

(Tiếp theo và hết)

Vào sanh ra tử...

Kể lại chuyện nàng E-li, nhiều việc nặng làm thiệt đáng phục cho tài trí mưu-mò của nàng, mà nhiều việc cũng rất thương-hại thay cho lòng đống-căm của nàng. Vì quá tin mình, mà nàng không đề-dặt, đến nỗi thân vào tay giặc ác-độc... Ma những việc của nàng đã làm được, thì giúp ích cho binh Đổng-minh không biết bao nhiêu.

Vậy nên kể qua một vài việc. Năm 1915, qua xứ Ru-ma-ni (Roumanie) là xứ nghịch, nàng bày mưu định kế thế nào không biết, mà gạt cả đao-tính-binh của xứ ấy phải lộn vào vòng binh của Đổng-minh, bị đánh phá tan tành. Rồi nàng đi qua (tính-ga-ri (Bulgare)), xin giúp thông-ban (cũng là mưu của nàng mà nhà quân bị Ru-ma-ni bảo làm giầy-ay cho nàng) để trong giầy-ay nàng lại đâm đẽ tên họ, gốc gác của nàng là người xứ nào mới gan cho chớ!

Nàng đi, đến đó, chỉ nhờ tánh tốt sống, nhờ cái sắc thiên kiều ba mị, nhờ lòng quảng-dại bác ái, như là như cái nu cười cửa miệng mà lập nên việc cả. Chỉ có mấy cái đạo-tính hơn người đó, mà tới Xô-phi-a (Sofia) nàng được các nha quyền thế kính chuộng.

Nhờ vậy, nàng mới rỏ xứ Hila-lap toàn phần Đổng-minh (trahison grecque).

Nàng trở về, bày tỏ mọi lẽ, rồi định mưu với đại-tướng Sarrai. Nàng bày tỏ phương lược đối phó của nàng, được đại-tướng Sarrai khen là s. Rồi nàng trở qua Xô-phi-a. (Độc-giả nên nhớ, nàng làm việc như vậy, mà không nhớ ai giúp đỡ tiền bạc hay thế lực gì cả.) Nàng đi theo những giầy của các toán binh miền Đổng của Đổng-minh làm ra, cốt đưa cho quân Đức. Có đều những giầy tờ ấy làm giả, để gạt gùm quân Đức làm mưu mà thôi.

Sa vào lưới rập

Tôi nơi nàng được vào hội Quân-sự ở Xô-phi-a, thò giầy tờ ấy ra, rồi bàn chỉ này nọ; những lời nàng nói ra, hội ấy đều y theo. Từ đó người coi nàng như là một vị cố vấn tham-mưu gì vậy. Nàng được trong-dụng, nàng xin đi quan-sát các khám tội binh, trong đó có 500 binh Pháp khổ-sai, nàng lên đem đồ vào cho, rồi hỏi thăm nọ này, nàng bày mưu định chước như thân, cứu được 73 người cả quan võ và quân Pháp trốn được. Nhưng không thay, nàng vì quá tin mình, vì quá can-đảm, đề đến nỗi kế nghịch đem thầy cơ mưu, nên cho người nom theo rình.

Một người đàn-bà Ru-ma-ni theo giúp việc cho nàng, được nàng tin dùng; chính họ đó hại nàng bị bắt đó.

Nguyễn tới Radomir, nàng toan đem một vị quan ba pháp thủ nước Anh đi trốn, ngày lúc nàng sửa soạn đưa giầy tờ căn-cước, tiền bạc và địa-bản (boussole) cho, thì quân dò thám của kẻ nghịch rập lại bắt nàng, tang chứng đó, chối ngá nào? Chúng đem nàng nhốt vào đồn kia ở giữa sông, để chờ tòa án binh hợp xử. Nàng chắc không thể sống được, nhưng nàng không sợ, thà chết vậy mà may ra được thấy phụ-quân ở chốn suối vàng.

Đoạn này kể qua không khác một pho tiểu-thuyết phiêu-lưu, chính vì nữ-anh-hung kể lại rằng:

Tim mưu thoát nạn

Vào đồn (khám) ấy, người ta đưa tôi về phòng kín, nó do bản và trời-át lắm, may bọn lính canh gác tôi thấy vậy cho tôi một cái áo choàng và một cái mũ, đều là đồ cũ hết. Hai vật này của một viên quan võ

Binh-ga-ri bị bắt, vì làm bày sao đó, rồi ở khám tù vãn, đầu hiệu này còn; do là cái chìa khóa tôi mong thoát thân vậy.

Ở đó, mỗi bữa ăn có viên quan đem đồ ăn vào, đứng coi chừng, hề tôi ăn rồi, thì chén đĩa gì họ đem đi hết. Lúc tôi ăn thì có người cho 5, 6 tên tội nhơn khác ăn. Viên quan này có tánh lùn-khăn lắm, mỗi lần tôi là mỗi lần môn-tròn, chọc ghẹo tôi luôn. Và đồ tưởng bụng ra, cốt làm cho tôi xiu lòng.

Buổi chiều kia, tôi đi hờ mưu rồi, tôi bữa ăn theo thường bữa, và cũng nói năng cảm-dở tôi nữa. Mà lần này tôi không chú-y, quau-quai như trước, tôi trả lời vui vẻ với vị này. Bầy giờ tôi nói, tôi ung loi của va xin, và mừng quinh, thừa dịp và ngo chổ khác, tôi lấy con dao bỏ vào áo trong. Và cùng tôi lên tại chổ tôi nằm... giờ tôi đợi kinh cầu hồn làm-rầm trong bụng... Ngay lúc va ôm cổ tôi, thì tôi lấy con dao ra, mạnh bạo tôi đâm vào ngực va.

Úy chà! Ghê quá, thấy ngã ra, máu phun có giọt. Giờ tôi run sợ dữ. Mà không nên chần chờ, tôi mở dây nịt của va ra, mang vào cho tôi. Đưa tôi quần tóc lên, đội mũ vào và lấy tay sung lực. Xong đi ra đóng cửa phòng, mà tôi không dám ngo lộ gì. Tôi đi, mà bình như vậy này. Giờ mới làm sao qua các chổ canh gác đấy.

Mấy tôi còn trốn, mình tôi hãy còn rung. Tôi định tâm-thần lại, danh hiệu với cái may rủi là một phút, hai phút, ba bốn phút, thời-gian lo sợ pháp-phương chỉ có thế, mà tôi coi như dài lâu mấy thế-kỳ. Khỏi rồi, ra ngoài không-khí nhẹ-nhàng thành-thời, tự-do-sung-sướng. Ngoài sông, có con thuyền ai cầm đó, ừ, nó chờ tôi đây ư? Mừng quá, tôi nhẩy xuống, mở dây neo, nước chảy đưa đi, như vậy có 2 tiếng đồng-đồng. Tôi mới rình kia là đêm khuya lắm rồi.

Mười lăm ngày rông rã, tôi đi quanh-quất trong rừng, cực khổ, đói khát, tôi không nài. Tôi có hi-vọng về nước mà. May phước một đôi khi tôi gặp xe của người đồng-bà, tôi đi nhờ cũng đợ. Sau lại tôi ăn trộm con ngựa, vì cứu-tình của tôi đó. Tôi coi ngựa thoát khỏi biên-giới Ru-ma-ni.

C. T. T.

Quán-quán Ten-nit Bắc-kỳ và Nam

Chúng tôi được tin chắc rằng đến chầu-nhật này 29 Juin 1932, thì nhà vô-dịch Bắc-kỳ là M. Trần-vân-Dương và tá-x kiện tướng trong điệu ten-nit Hà-thành là M. Nguyễn-Bính (cũng là nhà viết báo thể-thao có tiếng) sẽ đến viếng Saigon.

Ấy là một cái tin đáng mừng trong làng thể-thao nước nhà; nên vậy có mấy lời báo trước cho chị em anh em hay để dự bị cuộc tiếp rước cho xứng đáng với cái tinh-timo mà anh em ở đất Bắc đã bao pheo tỏ ra với các nhà thể-thao trong Nam ta.

Trong lúc ở Saigon hai ngôi sao của làng ten-nit Bắc-kỳ sẽ an nghỉ tại Phong-cảnh khách-lưu của ông Võ-vân-Bau. Chương trình các cuộc tranh đấu Nam-Bắc thì chưa nay hội Xec Annon sẽ nhất định và có lẽ đến mai sẽ công bố lên báo thể-thao. Một điều mà chúng ta có thể tin chắc là mấy trận tranh đấu này sẽ kịch liệt là thường, kịch liệt như ít khi chúng ta được trông thấy.

VẤN ĐỀ GIÁO-DỤC

Xin kêu gào các nhà trí-thiện, các bậc thượng-lưu nên lưu tâm đến đám học sanh nghèo ở bên Pháp.

Bên phần người thanh niên Việt-nam cần phải lo đi du học, để thâu phục lấy cái tư-tưởng hay, hấp thụ lấy cái văn minh mới đang về truyền bá trong xứ sở. Vì vậy mà đầu mấy năm về sau này, các bậc thượng-lưu trí-thức, cùng các nhà phú hộ cho con em đi du học ở phương xa, nhất là ở Pháp cũng khá đông. Năm nào cũng thấy có một số thanh niên xuất dương. Thấy vậy cũng nên mừng giùm cho tương lai của đám thanh niên ta làm.

Trong đám du học đó, có một phần thì mong mỏi về quê lập nghiệp, còn một phần thì lo đào tạo cho nên danh phận để ngày sau về giúp ích cho quê hương, xứ sở. Nói cho đúng ra thì chẳng phải hết thấy vì quan niệm quốc gia mà đua nhau du học vậy. Nhưng dầu chỉ đi nữa ta cũng chẳng nên trách mà nên mừng.

Kỳ tàu ở Pháp vừa qua, tôi có tiếp được một phong thư của bạn tôi đương du học ở bên, thuật lại cái tình cảnh của đám học-sanh hiện thời, nghe ra thiệt là xúc cảm!

Hiện thời, bên Pháp, ở các đại học đường, đều có đồng người Việt-nam đương lo đời mài kính sử, nhưng nghe một lời trong đám học sanh đó, có nhiều anh em phải bỏ tiền, nửa chừng đành chịu lỗ đờ, vì hiện thời trong nước mình gặp phải kinh tế nguy nan, các bậc hào gia phú hộ, lú mà ruộng nương chẳng thiếu gì, nhưng lúa thì không đặng giá, lại thêm sưu mạt làm hư hao chẳng ít, nên cái tiền đâu có dư để gởi, qua cho con em tiếp học.

Như vậy thì đành chịu bước đờ dang rồi, nhưng mà đã hết sao, lại còn có kẻ cơm không đủ mà ăn, áo quần không tiền mua sắm, còn nếu muốn trở về xứ sở, thì lại đi gì sao, vì tiền đã không đủ tiền xai thì tiền đâu dư để mua về đáp tàu về tổ- quốc? Còn ở lại thì lại gặp trăm điều khổ-khổ. Gặp phải cái lúc đờ sống đờ chết như vậy, ngộ biền phải lòng quyền, mới dám ra làm mướn, đồng tiền lương không đủ xây dựng, coi thiệt là thế-thảm!

Nói qua việc lập học-bồng, thì trong hai năm vừa qua, ở Nam-kỳ này, Phụ-nữ Tân-vân đã đề xướng ra trước như, cũng nhờ chút ít của các nhà trí-thiện nên chỉ đã chầu cấp được hai học sanh nghèo, hiện đương tăng học ở Pháp. Đó là một cái khởi-điểm của bước đường từ thiện vậy. Than ôi! Bao nhiêu đó có đủ vào đâu? Vì còn phải lo cho hai học-sanh đó đến ngày thành tài về nước, thì bước đường đó coi lại hãy còn dài đằng đẵng!

Đó là việc chầu cấp cho hai bạn thiếu niên, chớ còn phần đồng anh em đương vất vả ở bên Pháp lại mới sao đây?

Vấn biết trong nước cần phải có sống xuất nhiều học-nhơn tài, thì nước nhà mới mong phát đạt, thế thì phải trông cậy ở đám thanh niên vì thanh niên là tương lai và rường cột của nước nhà đó. Nhưng than ôi! Một đám thanh niên đương đi học ở Pháp mai sau này sẽ có lợi gì chẳng?

Đứng trước cái tình cảnh khổ-khổ ấy, ta nên tru học-thực phương châm nào để giải quyết cái vấn-đề này trước nhất. Trước hết xin kêu gọi tấm lòng từ thiện của các bậc thượng-lưu, các hào gia phú hộ trong nước, nên hiệp lực cho đồng đồng lập ra một cái

Giá báo mới của Phụ-nữ Tân-vân

Phụ-nữ Tân-vân ra hằng ngày, nhưng ngày thứ năm thì ra thành tập 32 trường, tính theo giá mới: Mua trọn thì cả năm 18\$00; nửa năm 10\$00; ba tháng 5\$50.

Mua nội phần hằng ngày thì cả năm 12\$00; nửa năm 6\$50; ba tháng 3\$50.

Mua nội phần tuần thì cả năm 6\$00; nửa năm 3\$50; ba tháng 1\$80.

Còn đối với các độc-giả yêu qui đã mua phần tuần lâu nay rồi, Đầy-bao kính gửi biểu mỗi vị ba số đầu của phần hằng ngày.

Như vì nào muốn đọc luận phần hằng ngày cho khỏi gián-đoan thì xin gửi thư và mandát luôn cho Hồn-bào tuy theo hạn mua, cứ 3 tháng 3 p., 6 tháng 6 p. và trọn năm 12 p.

Đối với các vị độc-giả cũ Hồn-bào lại dài một cách đặc, biệt như vậy nữa: Vì nào muốn mua một tháng thì trả 1 p. hai tháng thì trả 2 p. có đó mà suy ra, chớ không có tăng trội về giá tháng như trên kia.

Hồn-bào cũng vẫn giữ lệ thường này, nếu không có gómmandat trước thì chúng tôi không thể gửi báo được.

PHỤ-NỮ TÂN-VÂN

Giá 15\$00 tính có 5\$00

Hai mươi năm danh tiếng là phòng trưng bày và chụp hình ngày và đêm, về hình mực Tàu ở chợ CHỢ PHOTO-SAIGON đương Vannier số 74; ở Dakota số 116-118, lld. Albert Ter Photo KHONG-MINH có cho mướn máy chụp hình lớn nhỏ đều đủ và rồi hình thiệt đẹp, đều lớn nhỏ cỡ mới đều có đặng, tùy theo ý thích của quý vị, hình rồi không thể không có, chẳng cần lấy tiền, giá tính thiệt rẻ chỉ 0m50X60 giá 5p. 0m30X40 giá 3p. Muốn hình màu thì tính thêm 1p. mỗi tấm, có tráng Vermin thì mỗi tấm 1p.

Ở cách xa gửi hình lại, tôi sẽ gửi cách lãnh hóa giao ngân.

Nguyễn-vân-Chân

Salgon có một

Thiên hạ đồn không sai, nhà đồng sách và làm các thứ hộp giấy (carton) đủ kiểu, tốt đẹp vô song, giá lại rẻ hơn hết, chúng có đầu làng P. Nguyễn-vân-Châu 16 Bd Gallieni gần gare Arras (Saigon).

Một người mướn đóng sách N. D. N.

THẦY ANNAM CÙNG GIỚI MÀ!

Tôi vì ham vui, bị bệnh trẻ-khí, dài ngày càng nặng, lúc tôi đau đớn vô cùng, may đợ phương không lành, may đợ thầy Võ-thành-Lông, thầy chuyên môn về bệnh nội-trên, cho tôi ăn thuốc, và bình dân là như đau như nứa, cơn huyết mạch đại bại, hiện nay ở tại tiệm Báo-an đường số 12 đường lld. Gallieni Saigon, tôi nhờ ơn thầy được trị chỉ trong một tuần lễ mà được lành, nên tôi có vài lời cảm tạ ơn thầy, sau là cho quý ngài nào, bị bệnh như tôi, có chỗ chữa trị, khỏi lo tiền mất tật còn.

Nguyễn-v-Tân Employé de Commerce, Saigon

học bằng cơ lớn, để dành tiền để cứu mỗi năm gửi qua Pháp đi nuôi đợ trợ cấp, vì chẳng cứu được toàn cả đám học-sanh chớ cũng có thể giúp được một phần trong đó.

Còn nếu có thể nào tôi năm chầu cấp thêm một vài học-sanh nghèo đi du học, thì lại càng qui hơn nữa. Vậy các bậc thượng-lưu và các nhà trí-thiện người sao?

Tuấn-Sơn

GIÁ LÚA GẠO

Ngày 30 Juin 1932

Lúa bán tại Chợ-lớn, 60 bao, mỗi tạ 68 kilo.

Lúa thật tốt 2.35/2.40

Lúa xay gạo số 1 2.34/2.39

Lúa xay gạo số 2 2.18/2.23

Gạo bán buôn bao, không kể thuế xuất cảng.

Mỗi tạ 60 kilo 700.

55 1 - 25 phần 100 lăm 2.20/2.25

55 2 - 40 " " 2.25/2.30

55 3 - 50 " " 2.15/2.20

Tấm số 1 và 2 trộn 2.75/2.80

Tấm số 3 1.30/2.40

Bột trắng 1.15/1.20

Bột hồng 1.80/1.90

Tin Tàu

ĐẾN

Amboise ở Pháp qua: 21-6-32

Metzinger " 28-6-32

Chanilly " 22-7-32

Porthis " 26-7-32

Ở Bắc và Trung-kỳ

Cap Padaran 27-6-32

Entrecasteaux 28-6-32

Amboise 13-7-32

Ở Tàu và Nhật qua

D'Artagnan 24-6-32

André Lebon 6-7-32

ĐI

Qua Pháp

Máy bay chở thư 25-6

Le Min 23-6

D'Artagnan 27-6

Cap Padaran 2-7

Entrecasteaux 3-7

Amboise 15-7

Ra Bắc

Amboise 24-6

Chanilly 25-7

Qua Tàu và Nhật

Yantai 24-6

KIỆP NỎI TRÔI!

KHÔNG-TUYÊN dịch Nguyên văn của HECTOR MALOT

Mấy tiếng oa, oa, tôi ra mặt chào đời nhậm ngay thế này, cái ngày mà lúc bấy giờ gia quyến tôi cho là một ngày xấu. Sinh nhậm ngày đó chỉ cho khỏi sao này tôi phải mang kiếp binh-bồng phiêu lưu!

Phải, phiêu-lưu, chính tôi đây năm trường thàng lung, cái cảnh ray đây mai đó tôi cũng đã từng phen nếm té chột lười đi rồi.

Tại từ ông đũa cha, cha đến con, gia quyến họ Cảnh-Hồ đều là thủy-thủ mà! Cũng như những gia quyến khác, họ Cảnh-Hồ tôi cũng có anh

hàng vậy: ông ngoại tôi rồi đến cha tôi, rồi ông nội tôi. Cái tên La-hy, tôi nghe họ hàng họ không egot. Cái người mà giúp cho vua An-Đô để đánh đuổi quân Hồng-mao; cái người mà có nhiều voi có cái tay bằng bạc, chính là cậu La-hy tôi đó.

Cha tôi, sao khi cười me tôi thì năm, cái chi giục giã phiêu-lưu bước cha tôi phải lia gia-dinh yêu mến dựng cái quỏn một chiếc thuyền, cứ nhằm mùa xuân thì đi đánh cá ở hải đảo I-An (Islande).

Tôi không nhớ ngày nào mà cha tôi để bước ra đi. Tôi chỉ

nhớ được là lúc cha tôi đi bình như nhậm kỳ bảo tôi đêm ngày không ngủ mà tôi thường bay lại nhà Bưu-điện để lấy thư và để biết tin tức.

Bao phen, đêm nào như đêm này, mẹ tôi và tôi qui trước ngọn đèn xanh để khâu vá... Theo ý chúng tôi hệ bảo tôi chỗ lảng tôi thì là có bảo tôi cũ xưa, ngoi cuồng phong làm lay động cái chòi của mẹ tôi thì cũng làm cho nghiêng ngửa chiếc thuyền của cha tôi linh đình giữa bể vậy! Tuy là nhà tôi nhớ một chút nói che khuất mà nhiều khi chúng tôi phải chỗi dậy bước cửa lại, bảo tôi đã cười, cái nhà của chúng tôi ở đây là một cái chòi của kẻ nghèo, mỗi một luồng gió, dầu nhẹ dầu mạnh, nó cũng rên siết từ kéo đến cột!

Một đêm, nhậm tháng mười, tôi đương ngon giấc, mẹ tôi đánh thức tôi dậy: giống gió

lâm sao! Bưng tai chặc óc với những tiếng cây xào-xạc. Nhà tôi nghiêng qua nghiêng lại kêu nghe rất rúc. Tình cảnh thế đó mà nhiều khi một ngọn gió lò lảm tác ngọn đèn, làm cho chúng tôi ở vào khoảng thăm u tịch-mịch. Chua chực với tiếng cây đập nhau, ngoài me biển sóng bõ vô gành nghe thổi âm í. Thình lình cánh cửa sổ nhà tôi bị ngọn gió mạnh quá phải sủi ra văng xa và bị tan lành. Sự lo sợ của chúng tôi bấy giờ đã lên đến cực điểm. Mẹ tôi la lên: « Trời ơi! Chẳng tôi phải chết! »

Một bức thư của cha tôi gửi đến cách vài tháng trước cái đêm này, tôi nhớ tình cảnh nguy hiểm của cái nghề, làm cho mẹ tôi mười phần đã quyết là cha tôi đêm nay phải mất. Thật vậy, mỗi đêm mẹ tôi vẫn chiêm bao thấy những là bảo tôi! Ngày mà tôi thuật chuyện

này đây, sự đi thư không phải như bây giờ. Mỗi khi có thư từ tôi thì lại bu-rò mà hỏi thăm để lấy, chờ không có ai đem đi phát đầu. Mỗi lần có thư đến thì nhà thơ đóng đục những người. Già cũng có, trẻ cũng có, đàn bà tay nách con mà là tay vào chằm chằm mà nghe kêu đến tên mình. Phát thư xong, cái cảnh chen lấn khi này lại đổi ra một cái cảnh khác: có người coi thư thì vui cười mà cũng có kẻ xem thư rồi khóc nức nủ! Người không động thư bởi thăm kẻ coi thư. Thật cái nghề vượt biển là không nên nói rằng: « Không có tin tức là điềm tốt. »

Có một bà lão, rỗng rã luôn 6 năm, ngày nào như ngày nấy cũng đến nhà thơ mà chực lấy tin chồng. Lần nào trên mặt bà cũng điếm một vẻ âu sầu: sáu năm bà không được một

chữ của chồng bà gửi về. Họ kêu bà là bà Ru-An. Người ta thuật lại rằng chồng bà với bốn người trai-tráng nữa đã bị bão giữa biển biệt tăm biệt dạng cả ghe cả người. Từ buổi cái tin đó truyền đi khắp nơi, thì mỗi là: bà đến nhà thơ, người phát thư đều nói với bà: « Hôm nay bà không có chi cả, có lẽ bữa khác! » Bà bước ra mà tâm trí vẫn định ninh rằng bà sẽ có tin tức của chồng.

Mỗi khi, lần nào tôi đến nhà thơ thì đã thấy bà ngồi trước bao giờ rồi. Bà gặp tôi lần nào cũng thuật lại rằng chồng bà với mấy người kia đương bủa lưới giàng cá thì thình lình có giông tố đến, vô bờ không được phải bị trôi vạt nơi nào, rồi có lẽ nhờ tàu vớt lên đem về Thổ-giải-mới. Bà lại nói một cách quả quyết rằng: « Sự đó thường khi có vậy, cháu không nghe nói con của

bà Me-Lan sao? Có lẽ bây giờ họ ở bên nước Mỹ, rồi họ sẽ về. Chẳng đó chẳng Đê-Rôm của bà nó lớn đại. Hồi nó đi thì nó 16 tuổi, sáu năm nay nữa thì được hai chục tuổi rồi. Hai chục tuổi! Nó đã thành người rồi cháu há! »

Bà không bao giờ chịu tin là mấy người đó đã chết mất. Bà sợ bà chết mà không được thấy mặt con khi nó trở về nên chỉ bả mới lấy mấy chục quan tiền của bà tiền-đạo xưa nay giao cho ông cố đạo ở đó để trao lại cho Đê-Rôm.

(Còn nữa)

Thuốc xức mụn VAN-DAI

Phạm đàn bà con gái, đương lúc xuân thời, qui nhất là giữ gìn cho da mặt được mịn màng, trong trẻo. Người con gái đầu cho gương mặt xinh đẹp, miệng cười có duyên tới đâu nữa, mà nước da lại xỉn mọng, để lâu thành tàn nhang, thì coi cũng kém về yêu kiều, vì như hôn ngọc qui mà có tí có vết vậy.

Người nào mung it xức bôi trong ba đêm, mung nhiều trong năm đêm thì hết. Mấy đêm đầu mới xức thấy da mặt có hơi ngứa, thì chờ sự, cứ xức hoài cho tới hết mung. Đã có nhiều người dùng thử đều khen ngợi rằng: « Thuốc hiệu - nghiệm không có thứ thuốc xức mụn nào hay bằng ».

GIÁ BÀN MỖI HỮ LỬ:

Hũ lớn 1550. - Hũ vừa 1500. - Hũ nhỏ 0550

Ở 22 ai muốn mua, hoặc muốn thử xin viết thư thường lượng tới Mlle. Huynh có 9-Sau, Rue Luriana (Treasury) - Cũng có gửi ban tại Societis Ng-duc-Nhuận Chợ cũ Saigon.

P. S. Xức thuốc này, muốn cho tuyệt nọc thì nên dùng thuốc xỏ - Tiêu-dâm-tễ hai con Voi - một tháng hai kỳ, thì không bao giờ có mụn.

TRAN-VAN-HAI dit Hai KY

62 61, rue Amiral Dupre, Saigon

Người Nam giúp người Nam

Tôi đã làm 15 năm tại nhà sữa đông hồ, trụ danh của người Pháp. Tại Hanoi, và 10 năm mấy tiệm kim-boan lon như tại Saigon. Tôi chuyên nghề sửa các thứ đồng hồ lon nhỏ, đã được nhiều giấy khen.

Nay tôi ra mở tiệm riêng, tại đường (Thư-đức), rue Amiral Dupre, số 62-61. Tôi có lãnh sự đủ các kiểu đồng hồ lon nhỏ, và có bán đủ thứ đồ thủ-dồng-hồ treo tường, như là Carillons Westminster, và Régulateur kiểu nào cũng có, như 8 baguettes và 5 baguettes giá rất rẻ, và có bán đủ đồ phụ tùng về nghề đồng hồ.

Từ nay xin Quý khách chiếu cố đến bản tiệm.

Mua hay sửa, chúng tôi xin làm rất cẩn thận và bảo hành chắc chắn, chặc Quý khách sẽ được vừa lòng lắm.

Kính cáo,

Chủ nhân: TRAN-VAN-HAI dit Hai KY
Đường Thủ-Đức, bên hông nhà hàng Courtois

GẮN TÓI MÙA MƯA BÀ CON NÊN COI CHỪNG

MÈ năm nào nắng gắt, nắng qua mùa mưa thường hay có bệnh Thận thối là một bệnh rất hiểm nghèo.

MUỐI natri bicarbonate nên để dành trong nhà vì thuốc trị bệnh Thận thối là « Elixir » anticholérique Khương-Binh-Tinh « Elixir » là một thứ thuốc mà trong Lạc-phần đều có ng nhân là thân-hiễn và đã cứu sống rất nhiều người.

THUỐC này, để nhiều lon quanh là thứ thuốc Sarramon Khương-Binh-Tinh « Elixir » là một thứ thuốc chữa các người bệnh có trong nhà luôn luôn.

Có bán về 5\$50, 12 về 8\$50. Có bán cả các đồng rành rẽ.

Có bán tại nhà thuốc Khương-Binh-Tinh « Elixir » ở Longquên.

« Sarramon » (Cá muối) « Pharmacie Dubot »

Madeira TIẾT Châloné

DO-NHU-LIÊN
110, R. D'ESPAGNE
Bán đi để phụ-tùng Xả-hội-giá-rẻ-rẻ.

cho mượn và sửa máy viết, khắc hình có than và đá, làm mô-bia đá cẩm-thạch, khắc con dấu và bản đồng.

Bản máy và đĩa hát Đê-ly, bản si có mailot giá rất rẻ, mua nhiều có lộc hồng.

ĐỒ-NHU-LIÊN
91 et 110 Rue d'Espagne
TÉLÉPHONE 090

THỬ BÌNH PHÂM TƯỜNG

TO' VU'ONG DEN THÁC

V

Hai số báo qua rồi, bởi tôi bán việc quá, nên không bình phâm tiếp tục « To' vương đến thác » được, nay tôi xin bình phâm đến màn thứ tư, là màn chót, cho tròn bốn phần đối với hội Chấn-hưng nghệ diễn-kịch, mà cũng đối với các bạn « giả dữ quan-tâm đến điệu hát cải lương Nam-kỳ.

Màn thứ tư chung một cái cảnh thật là buồn rầu lạnh lẽo. Chẳng cần nghe những tiếng rên than rấm rĩ, nhắc nhở thiết tha của cô Lý-ngọc-Hương nằm trên giường bệnh ở bên góc tá, khán-giả chỉ trông thấy cái cảnh nhà và hai cô em hầu hạ Ngọc-Hương, cũng đủ xối xả nao lòng đi rồi.

Màn này chung dọn như vậy là được lắm, chỉ tiếc lớp Trường-tòa đến biên độ và Lương-y đến coi mạch là không đúng với sự thiết một chút!

Lúc hay tin Trường-tòa đến biên độ-dục của Ngọc-Hương, cô Anh-Nga (cô lẽ là em nuôi của cô Ngọc-Hương) sợ hãi thì phải, nhưng nói lớn tiếng và nào nỉ với Trường-tòa qua thì sai. Lớp này tôi muốn cô Anh-Nga tỏ dáng sợ sệt tức thì cho nhiều hơn, rồi mới Trường-tòa xé qua góc hữu, nói nhỏ nhỏ (không cần cho thỉnh giả nghe) và cô ra bộ cho nhiều, khi thì Ngọc-Hương, khi vượt ngực mình là để cho thỉnh giả biết có muốn nói giọng gì rồi. Muốn cho dễ hiểu hơn nữa thì ta hãy làm theo cái kiểu hai người nói chuyện bằng điện thoại (téléphone) cũng được, nghĩa là cô Anh-Nga nói xầm xì không ai nghe được, nhưng Trường-tòa trả lời thì lại nói lớn một chút cho khán giả nghe. Làm như vậy tại mới giá được có Ngọc-Hương một cái tin buồn rầu ấy, chứ làm theo kiểu cô Anh-Nga huyên nọ, tôi chắc cô Ngọc-Hương nghe không sót một lời, có đến thấy tuồng không cho có nói chi hết nên có mới phải làm thỉnh mà thôi.

Ông Lương-y là người học Tây hay Nam? Tôi thấy ông mặc đồ Tây mà lại cầm tay có Ngọc-Hương coi mạch, và coi mạch tay trái nữa mới thiết là sai điệu quá chừng. Ông nên sửa lại cho rành: Lương-y Tây thì coi mạch theo Tây, thấy thuốc Nam thì coi mạch theo Annam, mà nhất là đứng bải mạch bằng tay trái mà chọc cho khán-giả cười.

Cái lớp ông Xuân-Nghiêm hay có Ngọc-Hương bịnh nặng

Độc quyền ở Đông-dương hết thấy những món đồ chụp hình hiệu AGFA.

Tốt nhất trong hoàn cầu PHOTO KHÁNH-KY
44, B. Bonard, Saigon

Vô ruột thư nào làm vừa lòng chủ xe? Thì chỉ có hiệu Continental của người Đứ c chế ra thôi.

Lâu mòn, không nổ bậy, không trơn, không trượt, mòn tới lỗ cũng không sao. Ấy là mấy cái tính chất đặc biệt của Continental SAIGON - AUTO

Ettablissement TANG-QUANG-DI
Đại-lý độc-quyền Đông-dương
18-28 Rue Amiral Roze, SAIGON

Xin chú ý

Nón Casque bằng liège và bằng cao su nguyên giá 15\$00 hũ còn 1\$00 một cái.

Nón Mossani có hai màu: xám lơ t xanh và xám hồng nguyên giá 15\$00 hũ còn 10\$00 một cái.

Khăn den Suối-dờn Lãithieu bằng nhiều Cẩn-kho và bằng cầm-nhung, nguyên giá 3\$00 hũ còn 1\$80.

Nĩ den dày thiết ở với nguyên giá một thước 8\$50 hũ còn 5\$00.

Có bán tại nhà hàng Nguyễn-Đức-Nhuận 48/Rue Vannier SAIGON.

Khéo Nữ-công

Quý cô thường hay làm bánh, quý cô có khéo bột không?

Nếu quý cô muốn bánh mình làm được mới làm tốt cả và mới, thì nên lại nhà hàng Nguyễn-Đức-Nhuận số 48 đường Vannier Saigon, nơi đó có trữ hai thứ bột rất tốt, quý cô để đó thấy bột à sẽ vừa lòng, không còn nơi nào có bột lọc được nhẹ-nhàn và trắng tinh như vậy cả.

Bột Màng-thích 1 cân 0\$25
Bột Bắc một cân.... 0, 25

Hời Đồng bào

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh, thì lại nhà PHAM-THÉ-KINH mà học máy đánh chữ trong một tháng đã thành nghệ và có sửa các thứ máy đánh chữ, đồng hồ đủ kiểu, có bảo lãnh, khắc đủ kiểu con dấu và mô-bia cẩm-thạch v. v. . .

Sửa các thứ mô-tơ, đi-na-mô về xe hơi, quạt máy đủ kiểu.

PHAM-THÉ-KINH
17, Rue Do-hu-Vi, Saigon
Téléphone N° 950

Văn chương trong cuốn « Hai ngôi sao Ái Tinh » là văn chương bóng bẩy, ý vị thâm trầm từ đầu đến cuối không có một đoạn nào hoặc một câu nào mà không bổ ích.

BÒ-LỬA! BÒ-LỬA!

Quý Bà! Nên bỏ lửa đi!

Nếu quý Bà lúc sanh sản muốn:

khởi phải nằm lửa
khởi phải nóng nực
khởi phải phiền phức
được ngon ăn
hợp vệ sanh

thì qui Bà nên uống

RŨ'U BÒ LỬA

của nhà thuốc tây NGUYỄN-VĂN-TRÍ (Mytho)

Gửi cách lãnh hóa giao ngân khắp cõi Đông-Pháp

BA THỨ BỘT

Annam làm tại Longxuyên
Nhà chế tạo Mre VUONG-THI-MCUI

1. Bột Mãn-thích - 2. Bột Bắc - 3. Bột Đậu-xanh

Dám bảo kiết rằng qui bà, qui cô có hề mua bột này mà làm bánh thì một trăm lần không trật một.

Trữ bán sỉ và bán lẻ tại hiệu:
NGUYỄN-THI-KINH, SAIGON

RU'U

Quina Gentiane

là thứ rượu thiết bổ, mùn nó thơm tho, dịu dàng ai cũng ưa thích.

Có bán ở các tiệm rượu épicerie) và trừ tại Hàng MAZET

Số 20, đường Paul Blanchy

SAIGON

Lành tốt hiệu Nguyễn-Đức-Nhuận

Từ mười mấy năm nay bà kỳ Nam, Trung, Bắc ai ai cũng đều biết tiếng lành hiệu Nguyễn-Đức-Nhuận là 161, bên, giết không trở, không gây mùi, dùng cho đỡ rách cũng còn mười ròn đen. Ngày nay cũng vậy, hiệu lành Nguyễn-Đức-Nhuận vẫn đã có sẵn là nhuộm, gia công nhuộm lĩnh càng thêm tốt thêm, bền, thật không có lẫn nào mà ăn qua cả. Lúc kinh-tế khốn-khắc này chừ tôn nên lưn lãnh bên chừ mà mua, không nên dùng thứ đồ hao nhàn, những thứ nười lảng có ngời nhưng chừn mua về xài, giết một lần là gây mệt, vài lần là nổ, nưn, như vậy là hại tiền. Muốn tránh đều ỉn kếm, chừ tôn nên đến hiệu Nguyễn-Đức-Nhuận mà mua lãnh 161 về dùng sẽ thấy sự ích lợi cho mình.

DẦU KHUYNH-DIỆP

của hiệu Viên-Đệ, Đông-hời, là thứ dầu hay để nhứt

TIN-TUC NAM CHAU

(Tiếp theo trang trước)

người bằng với đạo binh phòng thủ của nước Đức...

(trong đất nước nào riêng ra đất nước này) Thư năm - Hạn chế sức nặng của những máy bay không liên-hiệp...

Ban ủy-viên giám binh nhóm tạm

Ban ủy-viên giám binh định sẽ nhóm hội công-khai ngày 1 tháng Juillet, nhưng có thơ của ban Đại-biểu Huế...

Ông Grandi, đại-hiếu Y-ta-II đến Genève

Ông Grandi ở Lausanne mới đến Genève hồi 10 giờ sáng.

Việc quốc-tế liên-hiệp máy bay

Ban ủy-viên hàng không đương bàn luận vấn-đề quốc-tế liên-hiệp những hãng máy bay tư chủ...

Ông lão nghị-viên thay mặt cho nước Pháp

Ông lão nghị-viên thay mặt cho nước Pháp là Henri de Jouvelet...

Anh không đồng ý với Huê-kỳ

Lời tuyên-bố của tổng-thống Hoover về vấn-đề giám-binh mà ông Gibson đọc tại Genève...

ĐỨC

Biểu tình rộn rịp nhiều người chết

Đêm nay, tại kinh-đô Berlin có nhiều cuộc biểu-tình, sanh ra làm tràn xung đột giữa lính tuần-phòng và dân biểu-tình.

Trong lúc lộn xộn, một người la mắng trong nhà

Trong lúc lộn xộn, một người la mắng trong nhà một người cộng-sản, cầm súng sấn bấn chửi một người trong đảng Hitler.

Ở Essen, một người thuộc phái Cộng-hòa bị người ta đâm

Ở Essen, một người thuộc phái Cộng-hòa bị người ta đâm mấy lát da chết rồi.

Ở Andernach (Rhenanie) bọn cộng-sản đánh lộn với phái Hitler

Ở Andernach (Rhenanie) bọn cộng-sản đánh lộn với phái Hitler rất kịch liệt sau một cuộc diễn-thuyết của người Rathmann nói về nước Nga Xô-viết.

Bọn Hitler mừng lễ thắng trận

Ở Varel (Oldenbourg) mấy trăm dân cộng-sản và thuộc phái xã-hội, nhóm nhau biểu-tình phản đối bọn Hitler...

BELGIQUE

Bài trừ rượu mạnh

Quốc-hội đã ký đạo-luật bài trừ rượu mạnh và bỏ thẩm-tin nhiệm lời chửi vãn của ông nghị Vanderbelle về sự duy trì cái tục ép buộc làm công (travail forcé) ở thuộc-địa Congo.

ESPAGNE

Lập Tòa-án xét vụ phiến-loạn của Primo de Rivera

Nghị-viên ở quốc-hội bỏ thẩm-uy thuận lập ra một cái tòa-án kêu là « tòa-án trả h-cử » có 21 ông nghị làm-ủy-viên để tra xét và định án vụ ông cựu Thủ-tướng độc-tái Primo de Rivera toan đánh đổ chánh-phủ.

Vay tòa-trưa đã nhóm lại

Vay tòa-trưa đã nhóm lại sáng bữa kia và do ông Népneur ngồi chánh-tòa.

Muốn cho chơn lý được bày ra một cách rõ ràng, lần này tòa phải hỏi thêm nhiều người chứng của hai bên. Về bên phe ông Guérini thì có những người như ông Laurent Gay, Ardán và Jules Haag làm chứng giùm.

Sau khi hỏi xong các người làm chứng, tòa còn hoãn lại đến trong nửa tháng, nghĩa là đến sáng thứ tư 6 Juillet mới xét tiếp.

Đang Hitler là đảng chánh-thứ của chánh-phủ Đức chăng?

Bọn thuộc đảng Trung-ương lấy làm bất-bình vì ông thượng-thư bộ nội-vụ không chịu tiếp họ mà lại nói rằng việc quốc-quan họ bất bình là vì trước họ chứng mấy phút đồng hồ, ông thượng-thư bộ nội-vụ có tiếp rước đại-biểu của đảng Quốc-gia xã-hội là đảng của Hitler.

Họ đồn rùm lên rằng bây giờ chánh-phủ thừa nhận đảng Hitler là cơ quan chánh-thứ của chánh-phủ rồi vậy. Hitler được nước quá.

SAU KHU ONG OUTREY ĐẮC-CỬ Ông Guérini ra trước tòa Phúc án

Còn hoãn lại đến sáng thứ tư 6 Juillet

Ông De Lachertière hết sức lấy làm không bằng lòng về sự ông Ernest Outrey đã đắc-cử. Theo như ông De Lachertière thì ông Outrey đã đắc-cử đó là nhờ bởi cái thế lực kim-tiền, chứ chẳng có gì là. Bởi vậy sau khi cuộc tuyển-cử vừa liêu-kết, thì ông De La chertière liền đâm đơn kiện những người vai vế của ông Outrey về tội vi phạm đạo-đức mua thêm trong dịp tuyển-cử (corruption électorale).

Ông Guérini, chủ tiệm hút thuốc ở Saigon và bạn thân của ông nghị Outrey, sợ đã phải ra trước tòa đầu đuôi là vì vậy.

Lần trước, đã bị tòa kêu án một trăm quan tiền phạt, nhưng ông Guérini không bằng lòng và xin chống án lên tòa trên.

Muốn cho chơn lý được bày ra một cách rõ ràng, lần này tòa phải hỏi thêm nhiều người chứng của hai bên. Về bên phe ông Guérini thì có những người như ông Laurent Gay, Ardán và Jules Haag làm chứng giùm.

Sau khi hỏi xong các người làm chứng, tòa còn hoãn lại đến trong nửa tháng, nghĩa là đến sáng thứ tư 6 Juillet mới xét tiếp.

Đang Hitler là đảng chánh-thứ của chánh-phủ Đức chăng?

Bọn thuộc đảng Trung-ương lấy làm bất-bình vì ông thượng-thư bộ nội-vụ không chịu tiếp họ mà lại nói rằng việc quốc-quan họ bất bình là vì trước họ chứng mấy phút đồng hồ, ông thượng-thư bộ nội-vụ có tiếp rước đại-biểu của đảng Quốc-gia xã-hội là đảng của Hitler.

Họ đồn rùm lên rằng bây giờ chánh-phủ thừa nhận đảng Hitler là cơ quan chánh-thứ của chánh-phủ rồi vậy. Hitler được nước quá.

Trung Nam Bắc một nhà

(Tiếp theo trang trước)

nghe ngấm giữa quốc dân đó, nhưng không ai giỡ nó ra thời nó cũng như vật lất tự-dộng.

Giữa lúc này các lý-tài không-bỗng làm cho cả nhân-loại phải khổ vì nó, đáng lẽ thời anh em trong nước chung lưng đấu cật, hiệp sức đồng lòng mà đem bọc lấy nhau, có hội cơm, manh áo nên chia, sót với nhau mới phải. Ấy vậy mà có kẻ nghĩ rằng lúc kinh-tế này, ai lo phèo này! Nói bậy! Nghĩ bướng! Kia các nước Âu Mỹ, đương nhóm nhau mà tình bề liên-liệp đặng nâng đỡ nhau trong buổi ngặt nghèo. Kia Paáp-Đức là hai nước chẳng độ trời chung, mà hôm nay cũng phải bắt tay nhau để nương tay nhau giữa đời lỵ-tài cơ hẹp! Sao ta là người có cái tư-tưởng phân chia cách biệt?

Như mới đây có người đờng báo Bắc kỳ lập ra tại Saigon cái sở kiểm việc làm cho dân thất-nghiệp, kêu là « Office de placement ». Tôi thấy quả-gang, có bụng mừng. Không để có nhiều anh em trong hạng lao-động bằng đầu óc và lao-động bằng tay chơn đến nỗi với tôi rằng, có nhiều người Nam-kỳ thất-nghiệp đến số kỷ-chữ đóng hai-các theo thể-lệ mà xin ghi tên vào sổ người kiểm việc, mà người trong sở không nhận, và nói rằng sở « Office de placement » này lập ra chỉ để riêng cho anh em ở Bắc mà thôi, người ở Trung-kỳ và Nam-kỳ không được dự vào!

Sao lại có phân biệt Nam Bắc ra như vậy? Sao trong cơn hoạn-nạn anh em Nam Bắc lại không biết bảo hộ lẫn nhau?

Đề danh lập số ấy ra, ai vào ghi tên cũng phải tốn 2 các, thời ai là người Anam thất-nghiệp, hề có 2 các bỏ vào sổ là tự nhiên phải được đãi như một người khác, chứ sao lại từ chối hai các của người Nam?

Tôi nghe nói có nhiều anh em ở đây vì thấy cái việc bất bình như vậy nên tình sẽ lập ra một cái sở kiểm việc làm để giúp anh em lao-động thất-nghiệp cũ là Ký, và cho người Cao-miên, Lào, Tây, Chà, Khách-trú, Nuy-bôn, vân vân; không phân biệt màu da nào, giống nòi nào.

Chuyện tuy nhỏ nhặt, nhưng nếu không khéo xử, thì e rất có quan-ngại đến mối tình tương-thân tương-ái của anh em đồng chủng trong ba Kỳ. Cứ nghĩ tới việc bài mông cho những người chủ trương cái sở kiểm việc làm đã thất-lập ra trước đó, sẽ thấy rõ những chỗ lợi hại như chũg gì tôi vừa mới chỉ ra ở trên mà sửa đổi cái thái-độ đáng tiếc của mình lại.

LÀ-TRUNG-NHĨA

Cái tài hùng biện của ông Herriot

(Tiếp theo trang trước)

Ông Herriot lên diễn-đàn, các ông nghị đều ai về ghế này và các quan tống-trưởng cũng với vàng cạp-cép về ghế Chánh-phủ ngồi, ai này đều chú ý lắm. Lúc đó ông đứng đặc bước lên diễn-đàn, nét mặt thoản nhiên như người ở trong buồng ăn ra buồng giấy vậy. Ông đưa mắt nhìn qua hàng ngàn con mắt đương nhìn mình, rồi, người đứng thẳng lại, hai tay thọc vào túi, ông bắt đầu lên giọng.

Ông bích tực hòa bình, ông công kích thuế thuơ-g-chấn, ông phở bỳ cái đã làm của người Đức bằng một giọng rất hùng hồn.

Ông nói rõ ràng lắm, rõ ràng từng chữ, từng văn, dịu dàng êm ái như tiếng mỹ-nhân vậy. Ông lại kể rõ việc trước việc sau so sánh, lúc thì tỏ ra đả-g chũa chũa, lúc thì ông làm ra giọng vui vẻ trò chuyện.

Nhưng ta chờ đợi ông Herriot chỉ biết nói một câu gì than thở về xin lòng người dân. Mỗi khi ông nói có người đứng lên phá-lời, ông tức khặc yếm ngay rồi rút hai tay ở túi ra, tay mặt chộp sau lưng, tay trái chộp vào mặt người phá-lời, mắt nhìn chằm chằm vào kẻ thù.

Ông không đợi cho người kia nói hết câu, ông chỉ vào mặt mà « vò » cho một hồi. Trước tiếng nói còn nhỏ như viên đạn chạy, sau mới lớn lên, tiếng rang-rang, lúc đó, lúc này như tiếng sét, như gió như bão, khiến cho người phá-lời không thể được miệng nữa. Ông cứ thế mà kéo dài làm cho người kia đến phải thất-vọng chịu ngồi xuống mới thôi.

Mỗi lúc có cuộc tranh biện là ông Herriot có cơ-hội tỏ tài, mà không những ông tỏ tài về lời nói, ông lại còn tài cả về bộ-mặt với cách xử-chỉ nữa.

Lúc ông nghĩ rằng, chũu chũu, lúc ông nhìn cười chũu chũu. Ông nhìn ai nhìn hũu, đôi mắt ông đã khêu biểu-lộ nhiều ý rất rất cao xa. Lại có lúc tay nắm chặt đưa lên mắt và vỗ mạnh xuống bàn, hoặc hai tay đương tuấn g ra rồi lia đi, lia lại bao quát cả nghị-viên. Lắm khi lại tay vỗ trán mặt nhấm nhấm giũn, ra ý thất-vọng vô cùng.

Ấy cứ thế mà ông đem tài ra giúp nước giúp dân, bảo tồn danh dự cho đặng cho mình vậy.

Cũng trong lúc ấy....

Các bà Ngụy thị-thảo bình-phẩm nhà chầu-trị Cáp-tiến mà các ông Nghị thuơ-g-thêu đặt cho bao nhiêu việc xấu xa. Bà nào cũng ra ý cấm phục. Thoản hoặc có đôi bà chế ông Herriot không được « thanh nhũ », nhưng bọn ái-cũng mong cho ông đặng ba tấc lưỡi như ông lão mũi nhọn tốc rẽ tre ấy.

Ông bích tực hòa bình, ông công kích thuế thuơ-g-chấn, ông phở bỳ cái đã làm của người Đức bằng một giọng rất hùng hồn.

Ông nói rõ ràng lắm, rõ ràng từng chữ, từng văn, dịu dàng êm ái như tiếng mỹ-nhân vậy. Ông lại kể rõ việc trước việc sau so sánh, lúc thì tỏ ra đả-g chũa chũa, lúc thì ông làm ra giọng vui vẻ trò chuyện.

Nhưng ta chờ đợi ông Herriot chỉ biết nói một câu gì than thở về xin lòng người dân. Mỗi khi ông nói có người đứng lên phá-lời, ông tức khặc yếm ngay rồi rút hai tay ở túi ra, tay mặt chộp sau lưng, tay trái chộp vào mặt người phá-lời, mắt nhìn chằm chằm vào kẻ thù.

Ông không đợi cho người kia nói hết câu, ông chỉ vào mặt mà « vò » cho một hồi. Trước tiếng nói còn nhỏ như viên đạn chạy, sau mới lớn lên, tiếng rang-rang, lúc đó, lúc này như tiếng sét, như gió như bão, khiến cho người phá-lời không thể được miệng nữa. Ông cứ thế mà kéo dài làm cho người kia đến phải thất-vọng chịu ngồi xuống mới thôi.

Mỗi lúc có cuộc tranh biện là ông Herriot có cơ-hội tỏ tài, mà không những ông tỏ tài về lời nói, ông lại còn tài cả về bộ-mặt với cách xử-chỉ nữa.

Lúc ông nghĩ rằng, chũu chũu, lúc ông nhìn cười chũu chũu. Ông nhìn ai nhìn hũu, đôi mắt ông đã khêu biểu-lộ nhiều ý rất rất cao xa. Lại có lúc tay nắm chặt đưa lên mắt và vỗ mạnh xuống bàn, hoặc hai tay đương tuấn g ra rồi lia đi, lia lại bao quát cả nghị-viên. Lắm khi lại tay vỗ trán mặt nhấm nhấm giũn, ra ý thất-vọng vô cùng.

Ấy cứ thế mà ông đem tài ra giúp nước giúp dân, bảo tồn danh dự cho đặng cho mình vậy.

Cũng trong lúc ấy....

Các bà Ngụy thị-thảo bình-phẩm nhà chầu-trị Cáp-tiến mà các ông Nghị thuơ-g-thêu đặt cho bao nhiêu việc xấu xa. Bà nào cũng ra ý cấm phục. Thoản hoặc có đôi bà chế ông Herriot không được « thanh nhũ », nhưng bọn ái-cũng mong cho ông đặng ba tấc lưỡi như ông lão mũi nhọn tốc rẽ tre ấy.

Chuyện ông Đốc-tơ Lê-quang-Trinh

(Tiếp theo trang trước)

« Đáp lại như thế nào. Thì tôi đã trả lời với ông rằng giúp những khi như vậy, thì tưởng các ông nên dựa vào những giấy mà chặc-chấn mà xét đoán là khôn-khéo hơn cả.

Kíp đến khi ở Pháp về, tôi có hỏi thăm ông vậy cho trước khi đóng vai quan tòa để xử đoán một người trong hội, các ông đã chịu khó tìm kiếm giấy tư-chặc-chấn hay không?

Trái lại, nếu như chỉ bằng cứ vào những lời đồn huyền ở trong công-chúng mà hoặc tôi họ kia và bắt buộc hội-viên phải đối-ngự, thì tôi thiệt tưởng đầu cho có n'ôm mấy trăm ngàn lần đi nữa cũng không đủ để giải-quyết những chuyện lời thối mà các ông muốn phán xử.

Vậy lẽ khi nào các ông đã có đủ những biên-bản về mấy phiên xử ở tòa Đại-hình, những biên bản có việc quan-lục-sư nhũn-thiệt chặc-chấn, thì khi ấy, và chỉ khi ấy mà thôi, tôi sẽ vui lòng đi tới trước các ông để đối-nại.

Thưa ông Hội-trưởng, về việc này, ban đầu ông đã xử-sự một cách đoan-chánh công-bằng, mà đến sau ông lại chứng muốn đi ngược theo con đường ấy là có sao vậy?

Các ông đã viện lẽ rằng những lời tố cáo kia là do nơi miệng một quan-phó-chương-ly đương hành công-vụ đã thất-rã, nên chỉ các ông có thể tin-chắc và vịn đó mà làm khó đi với tôi. Song lẽ, các ông quên rằng nếu như mỗi khi một quan-phó-chương-ly buộc tội là mắc cũng như đình đốn không còn cựa quậy gì được, thì sao lại thường thấy làm kẻ tội-nhơn nhờ tòa án thêm xét mà tha bổng hoặc giảm tội nhẹ đi?

Thôi, tôi chẳng muốn kéo dài cuộc tranh-biện một-thứ này ra làm chi, bởi vì lẽ càng kéo dài ra, thì càng thấy rõ một cái quang-cảnh rất đáng buồn, cười, là cái quang-cảnh những người muốn đóng vai quan tòa để xử đoán kẻ khác, mà chẳng chịu tìm kiếm những chứng cứ rõ-ràng, giấy tờ chặc-chấn, lại chỉ đi nghe theo những lời công kích thiên-lệch, và những chuyện đồn-dài vô-bằng v. v. »

Docteur LÊ QUANG-TRINH

Sách bán giúp Hội Dục anh 40-1.

Sách có nhiều bài hay. Xin giới thiệu công đợc.

Phở-thông Văn-xã mời xuất bản cuốn Nhơn-tinh thế-thai, sách dạy 52 trường có lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ. Bài viết lựa chọn của 3 người biết cách sắp đặt theo lối mỹ-thuật, có nhiều tranh bích điểm trang. Giá định 0525.

Tiền bán sách này có trích 40% giúp Hội Dục-anh.

Al muốn biết nội dung và giá trị của sách xin hãy biên thư định cho 0525 gửi mua. Theo dõi cho Phở-thông Văn-xã đường Hàm-sỏi ở Giađinh. (Có mục-lục các sách gửi kèm theo sách mua).

MÌNH SAO HAY LẮNG TRÍ QUẢ

Thứ thuốc « Điều-phụng dục-lần hoàn » gọi là thứ thuốc bổ của dân-bà đây, hôm nay mình đưa tới vô tiệm mua có bốn năm hộp nhũn chũu A nhà thuốc « Phụng-gia-viên số 123 đường Paris này giờ mình ăn uống ngũ được, trong mình lại khỏe, vậy bây giờ mình lại quên là nghĩa gì, đó cũng vì thế thuốc hay nên hàng phụ-nữ thường hỏi mua không ngớt! Vậy chũu v. v. »

Thưa ông Hội-trưởng, về việc này, ban đầu ông đã xử-sự một cách đoan-chánh công-bằng, mà đến sau ông lại chứng muốn đi ngược theo con đường ấy là có sao vậy?

Các ông đã viện lẽ rằng những lời tố cáo kia là do nơi miệng một quan-phó-chương-ly đương hành công-vụ đã thất-rã, nên chỉ các ông có thể tin-chắc và vịn đó mà làm khó đi với tôi. Song lẽ, các ông quên rằng nếu như mỗi khi một quan-phó-chương-ly buộc tội là mắc cũng như đình đốn không còn cựa quậy gì được, thì sao lại thường thấy làm kẻ tội-nhơn nhờ tòa án thêm xét mà tha bổng hoặc giảm tội nhẹ đi?

Thôi, tôi chẳng muốn kéo dài cuộc tranh-biện một-thứ này ra làm chi, bởi vì lẽ càng kéo dài ra, thì càng thấy rõ một cái quang-cảnh rất đáng buồn, cười, là cái quang-cảnh những người muốn đóng vai quan tòa để xử đoán kẻ khác, mà chẳng chịu tìm kiếm những chứng cứ rõ-ràng, giấy tờ chặc-chấn, lại chỉ đi nghe theo những lời công kích thiên-lệch, và những chuyện đồn-dài vô-bằng v. v. »

Docteur LÊ QUANG-TRINH

Các bà Ngụy thị-thảo bình-phẩm nhà chầu-trị Cáp-tiến mà các ông Nghị thuơ-g-thêu đặt cho bao nhiêu việc xấu xa. Bà nào cũng ra ý cấm phục. Thoản hoặc có đôi bà chế ông Herriot không được « thanh nhũ », nhưng bọn ái-cũng mong cho ông đặng ba tấc lưỡi như ông lão mũi nhọn tốc rẽ tre ấy.

Ông bích tực hòa bình, ông công kích thuế thuơ-g-chấn, ông phở bỳ cái đã làm của người Đức bằng một giọng rất hùng hồn.

Ông nói rõ ràng lắm, rõ ràng từng chữ, từng văn, dịu dàng êm ái như tiếng mỹ-nhân vậy. Ông lại kể rõ việc trước việc sau so sánh, lúc thì tỏ ra đả-g chũa chũa, lúc thì ông làm ra giọng vui vẻ trò chuyện.

Nhưng ta chờ đợi ông Herriot chỉ biết nói một câu gì than thở về xin lòng người dân. Mỗi khi ông nói có người đứng lên phá-lời, ông tức khặc yếm ngay rồi rút hai tay ở túi ra, tay mặt chộp sau lưng, tay trái chộp vào mặt người phá-lời, mắt nhìn chằm chằm vào kẻ thù.

Ông không đợi cho người kia nói hết câu, ông chỉ vào mặt mà « vò » cho một hồi. Trước tiếng nói còn nhỏ như viên đạn chạy, sau mới lớn lên, tiếng rang-rang, lúc đó, lúc này như tiếng sét, như gió như bão, khiến cho người phá-lời không thể được miệng nữa. Ông cứ thế mà kéo dài làm cho người kia đến phải thất-vọng chịu ngồi xuống mới thôi.

Mỗi lúc có cuộc tranh biện là ông Herriot có cơ-hội tỏ tài, mà không những ông tỏ tài về lời nói, ông lại còn tài cả về bộ-mặt với cách xử-chỉ nữa.

Lúc ông nghĩ rằng, chũu chũu, lúc ông nhìn cười chũu chũu. Ông nhìn ai nhìn hũu, đôi mắt ông đã khêu biểu-lộ nhiều ý rất rất cao xa. Lại có lúc tay nắm chặt đưa lên mắt và vỗ mạnh xuống bàn, hoặc hai tay đương tuấn g ra rồi lia đi, lia lại bao quát cả nghị-viên. Lắm khi lại tay vỗ trán mặt nhấm nhấm giũn, ra ý thất-vọng vô cùng.

Ấy cứ thế mà ông đem tài ra giúp nước giúp dân, bảo tồn danh dự cho đặng cho mình vậy.

Cũng trong lúc ấy....

Các bà Ngụy thị-thảo bình-phẩm nhà chầu-trị Cáp-tiến mà các ông Nghị thuơ-g-thêu đặt cho bao nhiêu việc xấu xa. Bà nào cũng ra ý cấm phục. Thoản hoặc có đôi bà chế ông Herriot không được « thanh nhũ », nhưng bọn ái-cũng mong cho ông đặng ba tấc lưỡi như ông lão mũi nhọn tốc rẽ tre ấy.

Ông bích tực hòa bình, ông công kích thuế thuơ-g-chấn, ông phở bỳ cái đã làm của người Đức bằng một giọng rất hùng hồn.

Ông nói rõ ràng lắm, rõ ràng từng chữ, từng văn, dịu dàng êm ái như tiếng mỹ-nhân vậy. Ông lại kể rõ việc trước việc sau so sánh, lúc thì tỏ ra đả-g chũa chũa, lúc thì ông làm ra giọng vui vẻ trò chuyện.

Nhưng ta chờ đợi ông Herriot chỉ biết nói một câu gì than thở về xin lòng người dân. Mỗi khi ông nói có người đứng lên phá-lời, ông tức khặc yếm ngay rồi rút hai tay ở túi ra, tay mặt chộp sau lưng, tay trái chộp vào mặt người phá-lời, mắt nhìn chằm chằm vào kẻ thù.

Ông không đợi cho người kia nói hết câu, ông chỉ vào mặt mà « vò » cho một hồi. Trước tiếng nói còn nhỏ như viên đạn chạy, sau mới lớn lên, tiếng rang-rang, lúc đó, lúc này như tiếng sét, như gió như bão, khiến cho người phá-lời không thể được miệng nữa. Ông cứ thế mà kéo dài làm cho người kia đến phải thất-vọng chịu ngồi xuống mới thôi.

Mỗi lúc có cuộc tranh biện là ông Herriot có cơ-hội tỏ tài, mà không những ông tỏ tài về lời nói, ông lại còn tài cả về bộ-mặt với cách xử-chỉ nữa.

Lúc ông nghĩ rằng, chũu chũu, lúc ông nhìn cười chũu chũu. Ông nhìn ai nhìn hũu, đôi mắt ông đã khêu biểu-lộ nhiều ý rất rất cao xa. Lại có lúc tay nắm chặt đưa lên mắt và vỗ mạnh xuống bàn, hoặc hai tay đương tuấn g ra rồi lia đi, lia lại bao quát cả nghị-viên. Lắm khi lại tay vỗ trán mặt nhấm nhấm giũn, ra ý thất-vọng vô cùng.

Ấy cứ thế mà ông đem tài ra giúp nước giúp dân, bảo tồn danh dự cho đặng cho mình vậy.

Cũng trong lúc ấy....

Các bà Ngụy thị-thảo bình-phẩm nhà chầu-trị Cáp-tiến mà các ông Nghị thuơ-g-thêu đặt cho bao nhiêu việc xấu xa. Bà nào cũng ra ý cấm phục. Thoản hoặc có đôi bà chế ông Herriot không được « thanh nhũ », nhưng bọn ái-cũng mong cho ông đặng ba tấc lưỡi như ông lão mũi nhọn tốc rẽ tre ấy.

N. 16 TIÊU-THUYẾT CỦA P. N. T. V

VẬY MỐI TÌNH!

Tác giả: VIÊN-HOÀNH

(Tiếp theo)

Từ đây Hữu-Phước chủ ý vào Các-Hương từ chủ, có làm một việc, có nói một câu gì, thầy đều để ý và suy xét tới hết. Việc Văn-Anh đau đáu với Các-Hương thế nào, Hữu-Phước cũng đã đoán biết. Hắn đến thầy lấy làm bất chũu về việc đó, mà cũng lo sợ cho Văn-Anh chũu mất hồn ngọc của thầy đi, thì trong đời không biết bao là ân-bận, bởi vậy thầy mới sanh lòng ganh ghét Văn-Anh, không còn niệm nể như trước kia nữa. Thầy nghĩ, chẳng bao lâu Hữu-Phước không còn lo sợ gì về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm, thì có bao giờ nó biết cái chi là đẹp mà ham mà muốn. Chắc theo con mắt Văn-Anh, nó coi đứa con gái nào cũng như nhau, nó miễn lo tình nó cái chi về việc đó, bởi vì thầy thấy Văn-Anh đối với Các-Hương rất là bơ thờ lãnh đạm. Chẳng những Văn-Anh không hay tới nơi nhà Hữu-Tám mà chàng cũng không có lời nhà ông Thanh-Nhân mà chửi như trước kia vậy nữa. Hữu-Phước nói thêm: - Văn-Anh nó mắc lo tình việc gì ở đây, chứ nó có để ý tới con nó nó đâu. Bà mụ ơi đời này vô tình, không có mỹ-cầm,